

Adevărul acestui cuvânt este mărturisit de predania tuturor veacurilor, până în zilele noastre. Prin spovedanie se înnoiesc și se mântuiesc credincioșii în lăuntrul Bisericii. Este de prisos să spunem cu câtă cinste îl înconjoară preotul duhovnic pe păcătosul care se spovedește, de vreme ce acesta are de partea sa Cerul întreg care se bucură „pentru un păcătos care se pocăiește”.

În Taina Spovedaniei, rușinea nu numai că este un lucru sănătos și firesc, dar mărturisește în același timp că fapta aceasta a pocăinței se aduce din inimă, că este de bunăvoie și de o adâncă smerenie. Cel ce se pocăiește adevărat la spovedanie, ia asupra sa în întregime răspunderea pentru căderile sale și nu se îndreptățește pe sine, precum a făcut Adam în rai. El nu aruncă răspunderea asupra lui Dumnezeu sau a aproapelui, ci rabdă smerit și cu bărbăție rușinea păcatelor sale

celor făcute cu voie. Această faptă binecinstitoare îl vindecă pe om de cancerul mândriei și așază în el smerenia, care grăbește harul tămăduitor al lui Dumnezeu, după cuvântul Scripturii: „Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har”.

Spovedania trebuie să se facă în deplină libertate. Mărturisirea de bunăvoie a păcatului arată că omul nu îl voiește și nu îl îmbrățișează. El rămâne în duhul pe care îl vedește rugăciunea Cincizecimii: „Ție Unuia am greșit, dar Ție Unuia și slujim”. Săvârșirea spovedaniei îl pregătește pe credincios să primească harul Sfântului Duh, care în cele din urmă va înghiți păcatul. Prin pocăință și spovedanie, omul învață să aibă o dreaptă așezare și aplecare către Dumnezeu. Este povățuit, adică, la cunoașterea voii dumnezeiești și, în felul acesta, află calea vieții.

Sursa: www.cuvantul-ortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Miercuri 25 ianuarie	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Ierarh Grigorie Teologul
Sâmbătă 28 ianuarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 29 ianuarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. II Corinteni 6, 16-18; 7, 1; Ev. Matei 15, 21-28; gl. 8, voscr. 11 → Duminica a 17-a după Rusalii (a Canaanencei)
	18:00	Vecernia și Litia → Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Când Îl pui pe Hristos hrană și pază vieții tale, optimismul și nădejdea cea bună sălășluiesc în tine.” – Sfântul Iacov Tsalikis

Nr. 471 / 22 ianuarie 2023

SFÂNTUL
GRIGORIE TEOLOGUL

† 25 IANUARIE
329 - 390

SĂ IMITĂM MILOSTIVIREA LUI DUMNEZEU

Nimic nu are omul mai asemenea cu Dumnezeu decât facerea de bine, chiar dacă Dumnezeu o dăruiește mai bogată, iar omul mai săracă, fiecare, cred eu, după puterea lui. El a făcut pe om și după ce l-a risipit îl adună iarăși; tu însă nu trece cu vederea pe cel căzut. El s-a milostivit de om în cele mai mari lucruri, dând peste toate lege, profeți și, mai înainte de acestea, dând legea naturală nescrisă, judecătoare a celor făptuite, muștrătoare, sfătuitoare, conducătoare; mai pe urmă dându-Se pe Sineși răscumpărare pentru viața lumii; dând apostoli, evangheliști, învățători, păstori, tămăduitori, semne minunate, reîntoarcere la viață, dărâmare a morții, biruință asupra celui care ne învinsese, Testamentul cel în umbră, Testamentul cel în adevăr,

împărtiri de Duh Sfânt, taina mântuirii celei noi. [...]

Să imităm legea lui Dumnezeu cea mai de sus și cea dintâi, care plouă peste drepti și peste păcătoși și răsare soarele deopotrivă pentru toți, care a atins pământul liber și izvoare, și râuri, și păduri tuturor viețuitoarelor de pe uscat, aer pentru firele zburătoare și apă pentru toate viețuitoarele care trăiesc în ea, și a dăruit tuturor cu îmbelșugare primele izvoare ale vieții, fără să fie stăpânite de vreo putere, fără să fie îngrădite de vreo lege, fără să fie despărțite prin hotare, ci le-a pus în față pe unele și aceleași, și în comun, și bogate, și fără să simtă ele din pricina aceasta vreun fel de lipsă, prin această egalitate a dăruirii cinstind și egala vrednicie a firii lor, și arătând bogăția bunătății Lui. Dar oamenii, îngropând aur și argint și dintre haine pe cea mai moale și peste trebuință, și dintre pietre pe cele orbitor de strălucitoare și altele de felul acesta, care sunt semne de război, de certuri și ale tiraniei cei dintâi, își ridică apoi sprânceană din pricina nebuniei și își încuie mila față de nenorociții făcuți din aceeași plămadă cu ei, nevrând să le vină în ajutor la cele de nevoie nici cu cele ce le prisosesc.

O, ce prostie! O, ce nesocotință!, necugetand, dacă nu altceva, măcar aceea că vorbele de „sărăcie” și de „bogăție” și de „libertate”, cum o numim, și de

„robie” și alte numiri de felul acesta, au venit mai în urmă în neamul oamenilor, ca niște boli obștești, căzute pe capul lor odată cu răutatea și fiind născociri ale ei. „De la început”, spune Scriptura, „nu a fost așa”, ci Cel care a plăzmuit pe omul de la început, l-a lăsat liber și stăpân pe voința lui, fiind stăpânit numai de legea poruncii aceleia și bogat în desfătarea din rai, această stare voind-o și hărăzind-o el și restului neamului omenesc, printr-o singură primă sămânță. Și libertate și bogăție era pe atunci numai păzirea poruncii lui Dumnezeu, iar săracie cu adevărat și robie, călcarea acesteia.

Și de când au apărut în lume invidii, certuri și tirania cea robitoare a șarpelui, care ne atrage la ea întotdeauna prin nesațiul plăcerii și ridică pe cei mai puternici asupra celor mai slabi, de atunci s-a rupt omenirea în înstrăinări de nume și lăcomia, luând și legea ca ajutorătoare a stăpânirii peste alții, a spintecat în două bunătatea firii omenești. Tu însă privește la egalitatea de la început, nu la despărțirea de pe urmă, nu la legea stăpânitorului, ci la legea Ziditorului. Vino în ajutor firii după putere, cinsteste libertatea cea de la început, rușinează-te de ține însuși, acoperă necinstea adusă neamului tău omenesc, adu ajutorare bolii, adu mângâiere nevoii: tu cel sănătos, tu cel bogat, nevoii bolnavului, nevoii

săracului, tu care nu te-ai poticnit, nevoii celui care a căzut și a fost strivit, tu care ești în mulțumire sufletească, nevoii celui întristat, tu care prosperi în cele de la dreapta, nevoii celui care se canonește în cele de la stânga.

Dă ceva lui Dumnezeu ca mulțumire că ai ajuns să fii dintre cei în stare să facă bine, ci nu dintre cei care au nevoie de binefacerea altora, că nu te uiți la mâinile altora, ci alții caută spre mâinile tale. Îmbogățește-te nu numai cu prisosința, ci și cu evlavia, nu numai cu aur, ci și cu virtute, și mai ales îmbogățește-te numai cu aceasta. Fă-te mai de cinste decât aproapele, arătându-te mai bun! Fă-te dumnezeu pentru cel lovit de nenorocire, prin imitarea milostivirii lui Dumnezeu.

Sursa: www.cuvantul-ortodox.ro

SFÂNTUL SOFRONIE SAHAROV 1896 - 1993

PREFACEREA RUȘINII ÎN PUTERE ÎMPOTRIVA PATIMILOR

Mărturisirea este anevoioasă, însă are o mare putere și este mântuitoare în veșnicie. Îndemnându-l pe om către mărturisire înaintea feței Sale, Hristos îl cinsteste pe acesta, făcându-l deopotrivă cu Sine însuși. Dacă

omul nu-L primește, atunci și El, la rândul Sau, îl va lepăda pe om. Această judecată, oricât de aspră ar părea, este în același timp și nespus de îngăduitoare. Omul nu este decât rob, în vreme ce Hristos este Domnul tuturor. El Se arată aspru pentru a ne insufla teamă și a ne mântui de rușinea osândei și a pierzaniei. Este îngăduitor, pentru a ne acoperi cu rușinea izvorâtă din recunoștință pentru marele dar al mântuirii, și astfel, cu mărime de suflet, să îndepărtăm ocară de a ne arăta nemulțumitori. Rușinea și ocară pe care le rabdă cineva ridicând Crucea lui Hristos în această viață, călăuzesc la recunoașterea aceluia de către Domnul; astfel, cele două se prefac în har al înfierii și putere a vieții veșnicei împărății a Tatălui și a Îngerilor Săi.

Aceeași cinstire i se aduce în Taina Spovedaniei omului care a fost necinstit de păcat. Credinciosul rabdă rușinea dinaintea unui preot duhovnic întocmai-pătimitor cu el. Îndată ce-și vede fărădelegea, nu o ascunde, ci o mărturisește Domnului, împotriva sa. Pentru rușinea la care este supus prin fapta pocăinței sale, Domnul iartă „necredința inimii” lui și îl înnoiește prin harul mântuirii veșnice.

Cu cât mai adâncă este rușinea ce însoțește mărturisirea păcatelor la spovedanie, cu atât mai mare este puterea și harul pe care le va primi omul spre înnoirea vieții lui.